

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2022

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Omgevingsrecht.....	2
Wabo	2
Natuurbescherming	2
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	3
Werkloosheid	4
Bijstand	5
Sociale zekerheid overig.....	6
Bestuursrecht overig.....	6
Wegenverkeerswet.....	6
Wet openbaarheid van bestuur.....	8
Wet veiligheidsonderzoeken.....	9
Vreemdelingenrecht.....	9
Opvang	9
Vreemdelingenbewaring	10
Procesrecht.....	10

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2022, 794

MK ABRS, 05-10-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2859](#)

college van burgemeester en wethouders van Arnhem.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:9

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 2.10, 2.15

Monumentenwet 1988 15

Erfgoedwet 9.1

Erfgoedverordening gemeente Arnhem 2017

WABO. MONUMENTENWET. Onafhankelijkheid leden monumentencommissie. In artikel 15 van de Monumentenwet staat niet dat ambtenaren geen lid mogen zijn van een monumentencommissie in de eigen gemeente. De Monumentenwet bevat daarnaast geen bepaling dat een college van burgemeester en wethouders de Handreiking gemeentelijke Monumentencommissie van de Vereniging van Nederlandse Gemeenten in acht moet nemen. De Handreiking heeft daarom geen bindende werking. Ook overigens ziet de Afdeling geen grond voor het oordeel dat in geen enkel geval ambtenaren lid mogen zijn van een monumentencommissie in de eigen gemeente. Dat doet er niet aan af dat er onder omstandigheden in een concreet geval wel aanleiding kan bestaan voor het oordeel dat een specifieke ambtenaar geen lid had mogen zijn van de monumentencommissie.

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2022, 795

ABRS, 05-10-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2868](#)

college van gedeputeerde staten van Utrecht.

Wet natuurbescherming (Wnb) 1.1 lid 1, 4.3

NATUURBESCHERMING. HANDHAVING. HERPLANTPLICHT. HOUTOPSTAND.

BEREKENINGSMETHODE. Begripsbepaling van houtopstand in artikel 1.1, eerste lid, van de Wnb. I.c. is in geschil of de bomen en struiken een oppervlakte grond besloegen van tien are of meer. Evenals de rechtbank is de Afdeling, in aansluiting op de rechtspraak van het CBb over houtopstanden in de zin van de Boswet, van oordeel dat het college i.c. de boomkronen tot uitgangspunt mocht nemen bij het bepalen van de oppervlakte van de eenheid van bomen. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat op [appellant] de plicht tot herbeplanten rust, omdat sprake was van een houtopstand in de zin van artikel 1.1, eerste lid, van de Wnb.

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2022, 796

Rechtbank Rotterdam, 29-09-2022, [ECLI:NL:RBROT:2022:8107](#)

Raad van bestuur van het Uwy, verweerder.

BW 7:673, 7:673e

Besluit loonbegrip vergoeding aanzegtermijn en transitievergoeding (het Besluit) 2, 3

Regeling looncomponenten en arbeidsduur (de Regeling) 2

CAO Beroepsgoederenvervoer over de weg en verhuur van mobiele kranen (de CAO)

COMPENSATIE TRANSITIEVERGOEDING. OVERUREN. WISSELENDE ARBEIDSDUUR. I.c. is het bestreden besluit in strijd met artikel 2, eerste lid, en artikel 3, eerste lid, aanhef en onder b van het Besluit en artikel 2, eerste lid, van de Regeling.

Rechtbank: 5. [...] Wat partijen verdeeld houdt is de vraag of verweerder terecht van een vaste arbeidsduur is uitgegaan.

6. De rechtbank beantwoordt deze vraag ontkennend. Uit de arbeidsovereenkomst tussen eiseres en de ex-werknemer volgt weliswaar dat partijen in beginsel een arbeidsduur van 160 uur per vier weken, ofwel 40 uur per week, zijn overgekomen, maar uit de van toepassing verklaarde CAO en hetgeen eiseres overigens heeft toegelicht volgt dat de ex-werknemer gehouden was overwerk te verrichten. Eiseres en de ex-werknemer hebben zich daar ook naar gedragen. In dit verband volgt uit het overgelegde overzicht van de ex-werknemer dat in de periode van 12 maanden voordat hij arbeidsongeschikt raakte, de periode van november 2012 tot en met 4 november 2013, sprake was van veel en structureel overwerk, namelijk 644 uren, ofwel gemiddeld 53,66 uren per maand. Verweerder heeft dat niet betwist. Naar het oordeel van de rechtbank moet hieruit worden afgeleid dat geen sprake is van een overeengekomen vaste arbeidsduur per maand, maar van een wisselende arbeidsduur. Deze conclusie strookt met de toelichting bij artikel 2 van het Besluit (Stb. 2014, 538, pg. 6) [...].

7. Uit het voorgaande volgt daarom dat verweerder bij de vaststelling van de vergoeding niet had mogen uitgaan van een vaste overeengekomen arbeidsduur van 40 uur per week, maar van de gemiddelde arbeidsduur van de ex-werknemer per maand in de periode van 12 maanden voorafgaand aan het moment waarop de ex-werknemer arbeidsongeschikt raakte, de periode van 5 november 2012 tot en met 4 november 2013. [...]

8. Tussen partijen is niet in geschil dat het bruto loon moet worden vermeerderd met de overeengekomen overwerkvergoeding als vast looncomponent als bedoeld in artikel 3 van het Besluit. Wat partijen verdeeld houdt is op welke wijze het bruto loon met de overwerkvergoeding moet worden vermeerderd.

9. Verweerder is uitgegaan van de gemiddelde overwerkvergoeding in de periode van november 2014 tot en met november 2015. Volgens verweerder komt de gemiddelde overwerkvergoeding in die periode uit op € 331,27 (€ 4.306,54 /13 periodes van vier weken). Dit bedrag is overigens niet gebaseerd op feitelijk verricht overwerk, maar op een in de CAO geregelde vervangende overwerkvergoeding wegens ziekte. Daarnaast is het bedrag gebaseerd op een vergoeding van 130% (het bruto uurloon met een overwerktoeslag van 30%).

10. De rechtbank volgt de wijze waarop verweerder de overwerkvergoeding heeft berekend niet. Hoewel niet nadrukkelijk bepaald, valt niet in te zien dat in de situatie waarin toepassing wordt gegeven aan artikel 2, eerste lid, van de Regeling en voor de berekening van de gemiddelde arbeidsduur periodes waarin sprake is van ziekte niet in aanmerking worden genomen, wat betreft de

overwerkvergoeding zou moeten worden uitgegaan van een andere periode. Dat zou ertoe leiden dat in een geval als het onderhavige, waarin voorafgaand aan de arbeidsongeschiktheid structureel is overgewerkt en de werknemer in de periode van arbeidsongeschiktheid slechts een bij CAO bepaalde vervangende (lagere) overwerkvergoeding wegens ziekte heeft ontvangen, de periode van ziekte van invloed is op de hoogte van de in aanmerking te nemen overwerkvergoeding. Dat is niet wat de wetgever heeft beoogd. Toepassing van artikel 2, eerste lid, van de Regeling en een redelijke uitleg brengt met zich dat wat betreft de in aanmerking te nemen overwerkvergoeding eveneens rekening gehouden dient te worden met de gemiddelde overwerkvergoeding in de periode van 12 maanden voorafgaand aan het moment van arbeidsongeschiktheid, in het geval van de ex-werknemer dus de periode van 5 november 2012 tot en met 4 november 2013. Daarbij dient op dezelfde wijze als bij de berekening van de gemiddelde arbeidsduur en het bruto loon, te worden uitgegaan van het gemiddelde aan overwerkuren in de voorverlengde periode en het bruto uurloon (geïndexeerd) op de dag na twee jaar arbeidsongeschiktheid (4 november 2015), vermeerderd met de in de CAO bepaalde toelagen. [...]

15. Uit het voorgaande volgt dat verweerder de vergoeding voor de door eiseres aan de ex-werknemer betaalde transitievergoeding ten onrechte heeft bepaald op € 25.817,98 bruto. Eiseres heeft, gelet op artikel 7:673e, tweede lid, van het BW waarin is bepaald dat de vergoeding gelijk is aan de vergoeding die de werkgever in verband met het eindigen of niet voortzetten van de arbeidsovereenkomst aan de werknemer heeft verstrekt, recht op een vergoeding van € 30.155,- bruto. [...]

Het beroep is gegrond omdat het bestreden besluit in strijd is met artikel 2, eerste lid, en artikel 3, eerste lid, aanhef en onder b van het Besluit en artikel 2, eerste lid, van de Regeling. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB 2022, 797

MK CRvB, 21-09-2022, [ECLI:NL:CRVB:2022:2032](#)

Raad van bestuur van het Uuw.

Wet op de loonbelasting 1964 (Wet LB) 31a lid 8

Wfsv 16

WW 1b lid 1

Dagloonbesluit werknemersverzekeringen (Dagloonbesluit) 3

WERKLOOSHEIDSWET. DAGLOON. KENNISMIGRANT. 30%-REGELING. Met de rechtbank wordt geoordeeld dat het Uuw op juiste gronden het bedrag van de 30%-regeling niet heeft meegenomen bij de berekening van het dagloon. Aangezien het bedrag van de 30%-regeling met inachtneming van de fiscale regels netto aan appellant is uitbetaald, is sprake van een eindheffingsbestanddeel als bedoeld in artikel 31, eerste lid, aanhef en onder f, van de Wet LB. Dat betekent dat het netto uitbetaalde bedrag van de 30%-regeling niet behoort tot het loon in de zin van de Wfsv en daarom geen loon is dat bij de berekening van het dagloon wordt betrokken.

Geen strijd met het gelijkheidsbeginsel. Geen sprake van een oneerlijke situatie. Weliswaar wordt het bedrag van de 30%-regeling niet meegenomen bij de vaststelling van het dagloon,

maar daar staat tegenover het financiële voordeel dat over dat bedrag geen loonbelasting en premies werknemersverzekeringen zijn afgedragen en het volledige bedrag netto aan appellant is uitbetaald door zijn ex-werkgever. Daarom behoort het bedrag van de 30% regeling ook niet tot het verzekerde loon.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2022, 798

Rechtbank Rotterdam, 30-09-2022, [ECLI:NL:RBROT:2022:8026](#)

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam, verweerder.

PW

PARTICIPATIEWET. GOKACTIVITEITEN. Verweerder heeft in deze zaak de bijstand over de maanden waarin – afgaande op de bankafschriften – gokactiviteiten zijn verricht, volledig teruggevorderd omdat, als gevolg van de gokactiviteiten van eiseres, het recht op bijstand niet kan worden vastgesteld. In de uitspraken van 2 september 2022 ([ECLI:NL:RBROT:2022:7357](#), [ECLI:NL:RBROT:2022:7358](#), [ECLI:NL:RBROT:2022:7360](#) en [ECLI:NL:RBROT:2022:7362](#)) heeft de rechtbank echter geoordeeld dat het volledig terugvorderen van de bijstand uitsluitend op basis van de omstandigheid dat de bijstandsgerechtigde in een bepaalde maand gokactiviteiten heeft verricht en daarvan geen sluitende administratie heeft bijgehouden, niet rechtmatig is. De rechtbank heeft in deze uitspraken voor de beoordeling door verweerder een vuistregel geformuleerd die zij wel acceptabel acht. Deze vuistregel houdt in dat de hoogte van de gokinkomsten gelijk wordt gesteld aan de hoogte van de bedragen die de bijstandsgerechtigde met gokken in het casino heeft ingezet (of, bij onduidelijkheid hierover, in het casino heeft gepind). De rechtbank verwijst verder, ook voor de omstandigheden waarin van deze vuistregel zou kunnen worden afgeweken, naar de uitspraken van 2 september 2022.

JnB 2022, 799

Rechtbank Amsterdam, 28-07-2022, [ECLI:NL:RBAMS:2022:4311](#)

college van burgemeester en wethouders van Uithoorn, verweerder.

PW 31 lid 1

PARTICIPATIEWET. BIJZONDERE BIJSTAND. BEWINDVOERING. Tussen partijen is in geschil of het college het bedrag dat eiser maandelijks, onder de vermelding van ‘voedingsgeld Leopoldplaats’ op zijn bankrekening gestort krijgt terecht heeft aangemerkt als inkomsten c.q. middelen zoals bedoeld in artikel 31, eerste lid, van de PW. De rechtbank ziet geen aanleiding om te oordelen dat de betalingen als giften moeten worden aangemerkt. De rechtbank betreft daarbij de omstandigheid dat de instelling het voedingsgeld niet aanmerkt als een gift, maar als onderdeel van de begeleiding. In zoverre handelt het college in overeenstemming met de toepasselijke regelgeving en het eigen beleid over de vaststelling van draagkracht op grond van het inkomen. De rechtbank is echter van oordeel dat de toepassing van het beleid van het college in dit geval tot onevenredige gevolgen leidt. De rechtbank is van oordeel dat een rigide toepassing van de regelgeving onder deze

omstandigheden ertoe leidt dat bewoners van een instelling als die waar eiser verblijft de mogelijkheid wordt ontnomen om enige zelfstandigheid te ontwikkelen. Dit is in tegenspraak met de doelstelling van de instelling om bewoners waar mogelijk te ondersteunen in een ontwikkeling naar een meer zelfstandig bestaan. De rechtbank is van oordeel dat verweerder onder deze omstandigheden aanleiding had moeten zien om wegens bijzondere omstandigheden op grond van artikel 4:84 van de Awb af te wijken van het beleid en het voedingsgeld niet bij de draagkrachtberekening te betrekken. Gegrond beroep.

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2022, 800

MK CRvB, 22-09-2022, [ECLI:NL:CRVB:2022:2099](#)

college van burgemeester en wethouders van Gemert-Bakel.

Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (Wmo 2015)

WMO 2015. MAATWERKVOORZIENING HUISHOUDELIJKE ONDERSTEUNING. Uit vaste rechtspraak volgt dat een wijze van verstrekken die ertoe leidt dat een cliënt vooraf, bij de verstrekking, niet weet hoeveel naar tijdseenheden bepaalde maatschappelijke ondersteuning het college heeft verstrekt, in strijd komt met het rechtszekerheidsbeginsel. Hieruit vloeit voort dat voor de cliënt op enige wijze traceerbaar moet zijn op hoeveel uur huishoudelijke ondersteuning aanspraak bestaat, hetzij door dit op te nemen in de beschikking zelf, hetzij via een verwijzing in de beschikking naar de gemeentelijke regelgeving waarin tijdseenheden zijn neergelegd. De Raad onderschrijft daarom de overwegingen van de rechtbank dat de werkwijze van het college in strijd is met het rechtzekerheidsbeginsel en dat in het bestreden besluit de aanspraken van betrokkene onvoldoende zijn geconcretiseerd. De geformuleerde reinheidseisen en optische controles/kwaliteitsmetingen waarmee wordt gecontroleerd of de beoogde resultaten zijn behaald, kunnen dit gebrek niet wegnemen. Hoe lovenswaardig deze kwaliteitsborging op zichzelf beschouwd ook is, daarmee is nog steeds geen rechtszekerheid vooraf gecreëerd over wat er nu eigenlijk is toegekend. Die rechtszekerheid valt niet anders tot stand te brengen dan door ervoor zorg te dragen dat bij de verstrekking betrokkene in ieder geval weet hoeveel aanspraak bestaat op naar tijdseenheden bepaalde ondersteuning. De Raad voorziet zelf.

Zie voorts de uitspraak van de Raad van 22 september 2022: [ECLI:NL:CRVB:2022:2100](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Wegenverkeerswet

JnB 2022, 801

MK ABRS, 05-10-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2860](#)

Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (CBR).

Reglement rijbewijzen 97, 103

Regeling eisen geschiktheid 2000 1, 2

WEGENVERKEERSWET 1994. RIJGESCHIKTHEID. Besluit CBR om vrachtwagenchauffeur met één arm niet geschikt te verklaren om te mogen rijden in vrachtauto's, zware campers, aanhangwagens achter een vrachtauto en trekkers met oplegger. NOTITIE. Het CBR mag de Notitie ten aanzien van rijtaken en aanpassingen groep 2 rijbewijzen' van mei 2003 als vaste gedragslijn volgen, mits het de keuze daarvoor bij ieder individueel besluit opnieuw motiveert. Verwijzing naar ABRS 21-08-2013, [ECLI:NL:RVS:2013:850](#). MOTIVERINGSGEBREK. INSTANDLATING RECHTSGEVOLGEN. COMPENSATIE.

[...] Bij besluit van [...] heeft het CBR [wederpartij] onder voorwaarden rijgeschikt verklaard voor personenauto's, bestelauto's, bepaalde driewielers, aanhangwagens achter een auto en het T-rijbewijs. Het CBR heeft [wederpartij] bij dat besluit daarnaast niet rijgeschikt verklaard voor vrachtauto's, zware campers, aanhangwagens achter een vrachtauto en trekkers met oplegger.

[...] 7.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 21 augustus 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:850](#)) behoort het tot de expertise van de deskundigen op het gebied van praktische rijgeschiktheid om de rijgeschiktheid te beoordelen en mag het CBR de Notitie [Red: Notitie ten aanzien van rijtaken en aanpassingen groep 2 rijbewijzen' van mei 2003] als vaste gedragslijn volgen, mits het de keuze daarvoor bij ieder individueel besluit opnieuw motiveert. Zoals het CBR heeft toegelicht en zoals ook volgt uit de Notitie, is het de vaste werkwijze van de deskundigen op het gebied van de praktische rijgeschiktheid om personen die een ellebooggewricht missen, ongeschikt te achten voor het besturen van motorrijtuigen van rijbewijscategorie 2. Naar het oordeel van de deskundigen staat onvoldoende vast dat door personen met een amputatie in of boven het ellebooggewricht als bestuurder van een vrachtauto of autobus het stuurwiel onder alle omstandigheden bereikt kan worden en dat ook in onverwachte situaties en noodsituaties actief en voldoende krachtig met beide armen gestuurd kan worden. Bij dit oordeel in de Notitie zijn de grootte en het gewicht van het voertuig, de risico's die zijn verbonden aan het besturen van motorrijtuigen van groep 2, de verantwoordelijkheid voor medepassagiers en medeweggebruikers en de extra tijdbesteding achter het stuur - omdat het in de meeste gevallen gaat om beroepschauffeurs - in aanmerking genomen. Deze werkwijze is gebaseerd op onderzoek waaraan honderden mensen en verschillende deskundigen hebben meegewerkt. Gemeten is onder meer wat een arm en been in reguliere omstandigheden zouden moeten kunnen en wat de krachten en reactietijden zijn. De deskundigen menen dat wanneer men niet aan deze richtlijnen voldoet, er een (sterk) verhoogde kans is om bij een ongeval betrokken te raken. In hoger beroep is onbestreden dat het CBR de Notitie als vaste gedragslijn mag volgen en dus dat voor het verkrijgen van een verklaring van rijgeschiktheid voor de rijbewijscategorieën C en CE vereist is dat in onverwachte situaties en noodsituaties actief en voldoende krachtig met beide armen gestuurd moet kunnen worden. In geschil is of het CBR de keuze voor het volgen van de Notitie in dit geval genoegzaam heeft gemotiveerd.

7.3. [...] Het CBR heeft in het besluit van [...] evenwel niet gemotiveerd waarom het in dit geval onmogelijk is om voorwaarden te stellen die wel tot geschiktheid zouden kunnen leiden. Gelet op hetgeen in bezwaar is aangevoerd bestond hier wel aanleiding toe. De rechtbank heeft daarom terecht geoordeeld dat het CBR het besluit van [...] in zoverre niet deugdelijk heeft gemotiveerd, omdat niet onderzocht was of van de Notitie afgeweken kon worden in [wederpartij]'s geval door voorwaarden te stellen. Het CBR heeft in hoger beroep toegelicht dat hij geen mogelijkheid ziet om voorwaarden te stellen die wel tot geschiktheid zouden kunnen leiden. [...] Hiermee heeft het CBR

alsnog genoegzaam gemotiveerd waarom het in dit geval onmogelijk is om dergelijke voorwaarden te stellen. Gelet hierop ziet de Afdeling aanleiding om de rechtsgevolgen van het besluit van 1 oktober 2020 in stand te laten. Dit betekent dat [wederpartij] niet rijgeschikt wordt verklaard voor vrachtauto's, zware campers, aanhangwagens achter een vrachtauto en trekkers met oplegger. Hiermee wil de Afdeling niets afdoen aan de omstandigheid dat [wederpartij], naar niet in geschil is, ruim 30 jaar zonder problemen als vrachtwagenchauffeur werkzaam is geweest en dat zijn rijvaardigheid onder normale omstandigheden niet ter discussie staat. Dit is evenwel niet bepalend voor de beantwoording van de vraag of hij rijgeschikt kan worden verklaard voor rijbewijzen van de categorieën C en CE. Daarvoor zijn de hiervoor besproken eisen met het oog op noodsituaties bepalend.

7.4. De rechtbank heeft overwogen dat als geen verklaring van geschiktheid voor de voornoemde rijbewijscategorieën kan worden verleend, deze weigering gepaard zal moeten gaan met een redelijke compensatie voor de nadelige gevolgen die [wederpartij] door die weigering lijdt en/of zal lijden. Het is evenwel niet gebleken dat [wederpartij] bij het CBR heeft verzocht om, of heeft aangedrongen op schadevergoeding, of dat hij bij de rechtbank een verzoek om vergoeding van deze schade heeft gedaan. De rechtbank heeft evenmin nader geduid welke soort schade voor vergoeding in aanmerking zou moeten komen en wat de grondslag voor vergoeding van deze schade is. De Afdeling ziet geen grond voor het oordeel dat deze weigering gepaard zal moeten gaan met de door de rechtbank bedoelde redelijke compensatie. [wederpartij] heeft niet aannemelijk gemaakt dat de door het weigeringsbesluit ontstane schade, mocht het CBR tot compensatie daarvan gehouden zijn, niet adequaat kan worden gecompenseerd door toekenning van compensatie of vergoeding in een afzonderlijke procedure, terwijl hij ook niet aannemelijk heeft gemaakt dat deze schade zodanig groot is dat deze zonder dat daarvoor compensatie wordt geboden aan het nemen van dat besluit in de weg staat. Het CBR heeft de tegen deze overweging van de rechtbank gerichte grond dan ook terecht voorgedragen. Ten overvloede voegt de Afdeling daaraan toe dat het CBR ter zitting heeft aangegeven bereid te zijn om met [wederpartij] in overleg te treden over compensatie van eventueel door [wederpartij] geleden nadeel. Het staat [wederpartij] ondanks zijn eerdere keuze om niet van dit aanbod gebruik te maken vrij om alsnog met het CBR hierover in gesprek te gaan. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB 2022, 802

MK ABRS, 05-10-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2871](#)

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 1, 3, 10

WOB. DIERTELGEGEVENS. SABOTAGE. MILIEU-INFORMATIE. Uitgestelde openbaarmaking informatie over diertellingen pluimveebedrijf. Voor een beroep op de uitzonderingsgrond van artikel 10, zevende lid, aanhef en onder b, van de Wob in dit soort zaken waarin het gaat om openbaarmaking van milieu-informatie over emissies, ligt de bewijsrechtelijke en motiveringsdrempel hoger dan in andere zaken waarin om openbaarmaking van gegevens is gevraagd. Verwijzing naar ABRS 27 januari 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:153](#). I.c. is de hoge bewijsrechtelijke drempel niet gehaald.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet veiligheidsonderzoeken

JnB 2022, 803

ABRS, 05-10-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2866](#)

minister van Defensie.

Wet veiligheidsonderzoeken (Wvo)

Wet op de inlichtingen- en veiligheidsdiensten 2017 (Wiv) 23

WET VEILIGHEIDSONDERZOEKEN. VGB. PROCESBELANG. Intrekken verklaring van geen bezwaar (VGB). Anders dan de rechtbank heeft geoordeeld heeft [appellant] een reëel en actueel belang bij een inhoudelijke beoordeling van het besluit en een eventuele vernietiging daarvan door de rechtbank. Het doel dat hem met het voeren van de procedure in beroep voor ogen stond en in deze procedure voor ogen staat, is dat hij wil weten waarom de VGB is ingetrokken en op basis van welke feiten en omstandigheden de minister tot het oordeel is gekomen dat er onvoldoende waarborgen aanwezig zijn dat hij onder alle omstandigheden de uit de vertrouwensfunctie voortvloeiende plichten getrouwelijk zal volbrengen. Omdat hij zelf alleen beperkt inzicht heeft gekregen in de verweten gedragingen wil hij de rechtmatigheid van dit oordeel door de rechter laten toetsen. De intrekking brengt mee dat hij zijn werk heeft verloren en dat het besluit een negatief oordeel over zijn gedrag inhoudt. [appellant] betoogt terecht dat dit voldoende is om procesbelang aan te nemen zodat zijn beroep ten onrechte niet-ontvankelijk is verklaard en niet inhoudelijk is beoordeeld.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Opvang

JnB 2022, 804

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Groningen, 06-09-2022, [ECLI:NL:RBNNE:2022:3488](#)

Centraal Orgaan opvang asielzoekers (COa).

Vw 2000 56

OPVANG. Locatieverbod. Als een besluit tot overplaatsing zijn grondslag vindt in en hetzelfde doel dient als het aan de vreemdeling opgelegde locatieverbod, vloeit uit het besluit tot overplaatsing evenzeer de rechtsplicht voort om het terrein van de eerdere opvanglocatie niet meer te betreden. In dat geval kan de vreemdelingenrechter die het beroep tegen het overplaatsingsbesluit behandelt eveneens het locatieverbod beoordelen. De brief waarin verzoeker het locatieverbod is meegedeeld heeft geen zelfstandig rechtsgevolg. Het incident vormde de aanleiding voor de plaatsing in de HTL en het locatieverbod. Het betreft geen besluit waartegen bezwaar en beroep open staat.

Het betoog dat het locatieverbod een feitelijke handeling is waartegen bezwaar kan worden gemaakt, slaagt niet. Voor verzoeker staat een andere adequate bestuursrechtelijke rechtsgang open, namelijk beroep tegen het HTL besluit.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2022, 805

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 05-10-2022,

[ECLI:NL:RBDHA:2022:10183](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. Zicht op uitzetting naar Marokko binnen redelijke termijn ontbreekt niet langer. Anders dan de situatie ten tijde van de uitspraak van de Afdeling op 2 april 2021, is thans gebleken dat door de Marokkaanse autoriteiten medewerking wordt verleend aan het verstrekken van nationaliteitsverklaringen, het houden van presentaties en het afgeven van laissez-passers.

17. Uit de informatie die verweerder op de zitting van de rechtbank naar voren heeft gebracht blijkt dat, zoals hiervoor reeds overwogen, inmiddels weer 11 laissez-passers zijn verstrekt. Voorts worden presentaties in persoon georganiseerd ten behoeve van de afgifte van laissez-passers. Bij deze stand van zaken, die wezenlijk anders is dan die in 2021, kan naar het oordeel van de rechtbank niet langer worden staandegehouden dat zicht op uitzetting binnen redelijke termijn naar Marokko ontbreekt. Dit oordeel wordt niet anders door de stelling van eiser dat de 3 gedwongen uitzettingen betrekking hadden op gedocumenteerde vreemdelingen. Niet valt in te zien dat verweerder de vreemdeling niet louter met behulp van een laissez-passer zou kunnen verwijderen naar Marokko. Dat is immers bij uitstek het document dat wordt afgegeven om grensoverschrijding van een ongedocumenteerde vreemdeling mogelijk te maken. Ook acht de rechtbank het niet van belang dat verweerder ter zitting niet heeft aangegeven dat de 3 gedwongen uitzettingen plaats hebben gevonden vanuit strafrechtelijke detentie. Naar het oordeel van de rechtbank kan deze omstandigheid niet leiden tot het oordeel dat *om die reden* het zicht op uitzetting binnen redelijke termijn ontbreekt. Immers wanneer de eis zou worden gesteld dat alleen uitzetting vanuit vreemdelingenbewaring relevant zou zijn voor de vraag of er zicht op uitzetting bestaat, zou er nooit meer zicht op uitzetting naar Marokko binnen redelijke termijn kunnen worden aangenomen. Om te kunnen voldoen aan de eis van gedwongen uitzetting vanuit vreemdelingenbewaring moet de vreemdeling allereerst in bewaring worden gesteld, en omdat de bewaring alleen de uitzetting kan dienen, kan die bewaring, zolang het zicht op uitzetting nog ontbreekt, niet worden opgelegd. Zo is het dus feitelijk onmogelijk voor verweerder om aan een dergelijke eis te voldoen. Naar het oordeel van de rechtbank gaat het erom dat, anders dan de situatie ten tijde van de uitspraak van de Afdeling op 2 april 2021 [[ECLI:NL:RVS:2021:698](#)], thans is gebleken dat door de Marokkaanse autoriteiten medewerking wordt verleend aan het verstrekken van nationaliteitsverklaringen, het houden van presentaties en het afgeven van laissez-passers. De rechtbank ziet dan ook geen aanleiding het onderzoek te heropenen om verweerder in de gelegenheid te stellen nadere informatie over de gedwongen uitzettingen te verschaffen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB 2022, 806

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 05-10-2022, [ECLI:NL:RBDHA:2022:10238](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vc 2000 C2.12

PROCESRECHT. Verzoek om uitstel indienen zienswijze op voornemen niet in behandeling nemen asielaanvraag. De rechtbank begrijpt dat verweerder graag tijdig geïnformeerd wil zijn over vakanties van rechtshulpverleners, maar stelt ook vast dat verweerder er geen nadeel van zal ondervinden als dit niet het geval is. De rechtbank is daarom van oordeel dat de strikte beperking die in de beleidsregel op dit punt is neergelegd ten aanzien van de verzoeken om uitstel voor het indienen van een zienswijze op een voornemen, niet in een redelijke verhouding staat tot het daarmee gediende belang. De beleidsregel is op dit punt in strijd met het evenredigheidsbeginsel.

[Naar inhoudsopgave](#)